

Hoofdstuk 17:

Het Tranenmeer

“Alstublieft, meneer!” De serveerster die een Americano, een gewone zwarte koffie, op zijn tafeltje zette, deed Vincent opschrikken. Hij was een beetje weggedroomd en had maar wat gestaard naar de bonte parade mensen die aan hem voorbij liep. Het uitgestrekte Richard Wagner-platz waarop hij op uitkeek vanaf zijn terras, vormde blijkbaar een belangrijke toegangsroute voor de binnenstad van Leipzig, want het was erg druk. Hij had proberen te berekenen hoe groot de kans was dat er ergens tussen de meute een andere eximiant (of Lucide wat je wil) liep. Die kans moest wel heel klein zijn, zeker als je die theorie van Vidal moest geloven (de 17 ‘uitverkorenen’). Daarnaast was het natuurlijk zo dat hij zeker dat hij het meteen zou voelen als er binnen honderd meter een *Ander* was.

Hij ging rechtop zitten en nam een slokje van de koffie. Die was heet en gelukkig ook aanzienlijk sterker dan de Amerikanen gewend waren. Het had hem altijd verbaasd dat dit koffietype uitgerekend was genoemd naar het land waar ze slap slotwater gewend waren.

Zijn blik viel weer op de voorbijgangers en hij vroeg zich af hoe groot de kans dan was dat Inga Ziegler zou langs lopen. Die was vast niet veel groter. En hij vroeg zich af of hij haar zou herkennen, zeker als ze niet meer dat opvallende blauwe haarlokken zou hebben. Vincent zuchtte; hij was al twee dagen in deze stad, maar had nog steeds niets gevonden. Volgens haar burens was ze al drie weken niet thuis geweest. Ook op de universiteit, waar ze studeerde, hadden ze haar de afgelopen weken gemist; ze had volgens haar decaan zelfs een paar belangrijke tentamens gemist. Vincent had enkele studenten aangesproken en had zo de naam gehoord van Sophie, een vriendin van Inga. Hij had deze jongedame zelfs weten op te sporen en had haar getroffen toen ze achter de bar stond te werken van een café dat opvallend genoeg Mephisto heette. Ook zij vertelde niets te weten en alleen maar gehoord te hebben van Inga dat ze enkele weken moest onderduiken.

Vincent had het gevoel gehad dat Sophie iets achterhield. En heel even was hij zelfs verleid geweest om bij haar binnen te dringen om te onderzoeken wat ze echt dacht. Maar hij had het idee verworpen; niet alleen omdat het gewoon niet juist was, maar omdat Inga misschien, als ze later haar vriendin nog weer eens zou zien, sporen zou opmerken van wat hij gedaan had. Dus ten slotte had hij Sophie alleen maar heel dringend gevraagd of ze Inga met hem in contact wilde brengen. Hij had Sophie hetzelfde kaartje gegeven, dat hij ook al had achtergelaten bij de conciërge van haar appartementencomplex en bij haar decaan op de universiteit, met hierop zijn mailadres en mobiele nummer.

Maar hij had niets gehoord en hij had ook steeds minder hoop dat dat nog zou gebeuren.

Vincent nam zuchtend nog een slok van zijn koffie en pakte de krant weer op die hij eerder al in handen had gehad: een exemplaar van gisteren van het Handelsblatt dat hier was achtergelaten. Vincent bladerde lusteloos verder, tot opeens een klein berichtje zijn aandacht trok. Hij bewoog zijn gezicht dichterbij de krant en begon te lezen: “Seeyoo.com wordt

serieuze concurrent van GetIt in VS”, luidde het stuk. Vincent las snel de inhoud. Het bericht maakte er melding van hoe de gewezen CIO van Seemee.com, Buckminster Wharton Ogg (die tweede naam had Vincent nog nooit ergens gelezen!) serieus werk begon te maken van zijn eigen sociale media-platform SeeYoo.com. Zeker nu de rechtszaak van het GetIt-concern (tevens eigenaar van SeeMee.com) om vermeende inbreuk van het merkenrecht was afgewezen. Maar óók omdat ‘Wharton Ogg’ inmiddels een nieuwe grote investeerder gevonden in nota bene één van de voormalige oprichters van GetIt, de Nederlander ‘Vincent Vegelyn’ (jammer, dat zijn naam weer verkeerd gespeld werd, dacht Vincent). Deze voormalige CCO van GetIt, die om onduidelijke redenen was vertrokken en sindsdien niet meer van zich had laten horen, had zich met een bedrag van ongeveer tien miljoen dollar ingekocht in de nieuwe onderneming van Wharton Ogg.

Vincent las het bericht nog een keer grondig en legde het toen weg. Hij had niet gedacht dat de pers al zo snel, in een halve week, dit nieuwtje zou oppikken. Maar het was dus toch zo. Op de laatste avond voor zijn vertrek naar Leipzig, had Vincent in het huis van Rita Mayweather, de papieren in orde gemaakt voor zijn kapitaalinjectie in het bedrijf. Hij had er bijna het hele vermogen in gestopt dat hij had overgehouden uit zijn aandelenverkoop. Hij wist nog steeds niet precies waarom hij het gedaan had. Om zijn nieuwe vriend Buck te bedanken voor alles? Of misschien stiekem óók wel om zijn oude kompanen bij GetIt (Goof, IJs en de anderen) een hak te zetten? Misschien was het wel een beetje van beide... Vincent vroeg zich af hoe zijn oude vrienden zouden reageren op het nieuws. Zouden ze verontwaardigd zijn? Boos? Of zouden ze het wel een beetje snappen. Vincent moest aan zichzelf toegeven dat het hem niet lekker zat dat hij nooit helemaal eerlijk was geweest tegen hun.

Hij schrok op doordat zijn mobieltje een piepje gaf. Hij griste het uit de binnenzak van zijn jasje en zag dat er een sms-je was binnen gekomen. Hij las snel wat er stond:

“De top van het Völkerschlachtdenkmal. Alleen. I.”

Het Völkerschlachtdenkmal bleek een absurd kolossaal monument te zijn ver buiten de binnenstad van Leipzig te zijn. Toen Vincent kwam aanlopen vanaf de tramhalte, kon hij het in eerste instantie zelfs niet geloven. Het gevaarte had de vorm van zo’n sierlijke kandelaar voor een kaars. Maar omdat die ‘kaars’ zelf ontbrak, leek het geheel nogal lomp: een enorme brok beton die op een schijnbaar willekeurige plek leek te zijn neergekwakt. Hij bleef enkele minuten staan om het bouwwerk in zich op te nemen terwijl hij de laatste slokken van zijn latte dronk en zijn chocolademuffin opat, die hij beide op het busstation had gekocht.

Hij gooide de resten van de ongezonde lunch in een vuilnisbak en zette zich weer in beweging. Terwijl hij langs de grote vijver richting het monument liep, vroeg hij zich af of het soms een restant was van de nazitijd. Dat zou hem toch niet verbazen: die nazi’s hadden wel een voorkeur voor het pompeuze en groteske; had Hitler niet samen met zijn architect Speer bedacht om op de plaats van Berlijn een nieuwe hoofdstad te laten verrijzen: Germania? Vol met dit soort extreem grote bouwwerken?

Terwijl hij doorliep naar de ticketverkoop keek hij ingespannen om zich heen of hij ergens iemand zag die Inga kon zijn. Maar natuurlijk voldeed niemand aan haar uiterlijke kenmerken. Met zijn kaartje in de hand werd hij gedirigeerd richting de ingang aan de voert van het monument, onder een kolossaal beeld van wat een ridder leek. Maar bladerend in het foldertje dat hem was mee gegeven, begreep hij dat het beeld de aartsengel Michaël moest voorstellen. Net als dat hij nu pas begreep dat dit een monument was ter ere van de Slag om

Leipzig, in de tijden van Napoleon, dus al begin negentiende eeuw. Het monument zelf was al voltooid in 1913, toen Adolf Hitler nog niets meer was dan een mislukt Oostenrijks schildertje en de Eerste Wereldoorlog nog moest beginnen.

Een controleur nam zijn kaartje aan en liet hem binnen. Vincent nam hij meteen de trap naar boven en liet de tentoonstelling op de begane grond voor wat die was. Hij kwam uit in een ruimte die hem opnieuw verbijsterde: een enorme hal, of crypte, met op de vier hoeken reusachtige stenen beelden die toch wel minimaal tien meter hoog leken. Zelfs de tenen van die figuren waren immens.

Volgens het foldertje heette de ruimte de Ruhmenhall (de zaal van Roem, of misschien beter: Eer, vertaalde hij snel), maar hem leek de ‘Hal van Reuzen’ toch echt een betere naam. Want de hal was ook nog eens reusachtig hoog, constateerde hij, toen hij omhoog keek richting de koepel. Hoe hoog? Zeventig, tachtig meter? Hij kon deze onwerkelijke proporties moeilijk inschatten.

Een stenen trap bracht hem nog een niveau hoger naar een soort rondgang of balustrade in de hal. Om nog verder omhoog te komen, moest je een smalle stenen wenteltrap beklimmen, zag hij al snel. Hier was met een stoplicht een soort éénrichtingsverkeer-regime ingesteld. Hij sloot zich aan in de korte rij en wachtte af.

Vincent pakte nogmaals zijn mobieltje erbij en vroeg zich af of hij echt boven Inga zou aantreffen. Niet dat hij twijfelde aan de authenticiteit van het sms-je, maar hij snapte steeds minder van de plek die ze had aangegeven. Waarom zo’n publieke locatie, die ook nog eens zo moeilijk benaderbaar was? Hij bekeek het telefoonnummer en overwoog gewoon eens te bellen om te kijken of er werd opgenomen. Maar daar zou Inga misschien alleen maar van schrikken. Hij had wel de vorige avond, eenmaal terug in zijn hotel, Buck Ogg gemaïld met de vraag om het nummer te traceren. Maar die had alleen kunnen vertellen dat het hoorde bij een prepaid abonnement.

Eindelijk waren de laatste mensen van boven terug naar beneden gekomen en ging het stoplicht op groen. Vincent zette zich met de rest van de groep in beweging. Het was een pittige klim en de trap was behoorlijk steil en krap en Vincent was opgelucht toen hij eindelijk bij het einde was aangekomen en naar buiten kon stappen.

Hij bleek op een vierkant platform te zijn aangekomen, dat aan alle zijden was omringd door een hoge stenen balustrade. Zijn blik schoot langs de aanwezigen, maar niemand ervan voldeed ook maar enigszins aan de omschrijving van Inga Ziegler. Een Duits gezin, een paar bejaarde stellen, een troep Aziaten, dat was alles wat hij zag.

Hij zette zich in beweging en wierp een blik over de stenen balustrade. Vanaf hier had je een magnifiek zicht over de stad, dat was duidelijk. Maar dat was niet waarom hij hier was. Hij liep rond en bekeek het uitzicht vanuit meerdere hoeken. Op verschillende plaatsen waren er een soort stenen opstapjes gemaakt, waardoor je iets hoger kon gaan staan voor een beter zicht. Net op het moment dat hij peinzend uit keek over de binnenstad en zich afvroeg of Inga een spelletje met hem speelde, hoorde hij zijn mobieltje piepen.

Hij greep deze snel uit zijn jaszak en zag meteen dat er een nieuw berichtje binnen was gekomen. “Blijf staan waar je staat en kijk richting het einde van de See der Tränen”, stond er.

Vincent keek verbaasd om zich heen: het ‘Tranenmeer?’, waar dan? Was het de vijver soms? Hij pakte het foldertje er weer even bij en inderdaad, die naam stond er! Heel poëtisch, misschien zelfs enigszins pathetisch. Hij keek weer op en staarde naar de andere kant van de vijver. Dat moest zeker op ruim honderd meter afstand zijn. Maar toch zag hij

haar onmiddellijk. Haar blonde kop stak duidelijk uit boven een opstelling van een camera op een statief. Een camera die op hém was gericht, beseftte hij opeens.

Vincent merkte opeens dat hij haar aanwezigheid ook vóelde nu. Hoever ze ook van hem verwijderd was: hij voelde haar. Dat typische gevoel dat een Ánder nabij is.

Het mobieltje begon te trillen in zijn jaszak; hij werd gebeld. Bijna ademloos nam hij op en in een flits zag hij dat dit het nummer van Inga was.

“Zo... Vincent Vegelij is het, niet?”

“Klopt”, zei Vincent voor. Hij nam zich voor de waarheid te spreken.

“Je hebt een smeer op je wang, bij je mond”, klonk de stem weer.

Verward veegde Vincent zijn mond af. Inderdaad iets wat leek op een kruimel van die muffin. Hij beseftte opeens hoe scherp ze hem kon zien. En hij begreep opeens hoe slim het was dat ze hem naar deze plek gestuurd had; het kostte hem minimaal tien minuten om beneden te komen en dan kon zij allang gevlogen zijn als ze wou.

“Inga Ziegler, neem ik aan?”, vroeg Vincent.

“Je kent Lakshmi?”

“Check.”

“Hoe heette haar baas in India?”, vroeg Inga, “En hoe heet haar buurmeisje?”

“De Barasingha en Angie.”, zei Vincent snel.

“Oké, dat klopt”, klonk de stem iets vriendelijker; ze was blijkbaar iets meer gerust gesteld, “Ik ben Inga inderdaad. Je begrijpt dat ik nogal op mijn hoede ben.”

“Odillar”, zei Vincent, “Je hoeft niets uit te leggen. Ik ben hier omdat Lakshmi heel bezorgd is!”

“Dat begrijp ik. Maar ik durf mijn huis niet meer in, durf niet te bellen en zelfs niet te mailen, omdat ik bang ben haar op zijn spoor te zetten.”

“Dat begrijp ik”, herhaalde Vincent haar. En toen het stil bleef voegde hij daaraan toe; “Laat mij je helpen!”

“Hoezo denk je dat je mij kunt helpen? Ik weet niet eens wie je bent! Ik weet nu alleen dat je óók iemand bent ... zoals Lakshmi en ik...”

“Het gaat je ook niet lukken om kennis met me te maken als je me alleen maar vanuit een telescoop lens zit te beloven”, zei Vincent snel.

“Touché”, zei Ilsa, “Nou. Vooruit dan. Ik heb je in ieder geval nu gezien en je lijkt me niet al te slecht. Bovendien ken je Lakshmi en ik vertrouw haar.”

“Fijn, zal ik naar beneden komen dan?”, vroeg Vincent.

“We zien elkaar vanavond. Vlakbij waar ik nu sta bevindt zich een vuilnisbak, precies dezelfde waar je net je afval in gooide.”

Dus ze had hem toen al bespioneerde, begreep Vincent. “Ja...?”

“Bekijk de inhoud van die vuilnisbak iets beter; zoek naar een bruine envelop.”

Vincent wilde nog iets vragen, toen hij een klik hoorde en de zoemtoon die aangaf dat de verbinding verbroken was.

Vrijwel iedereen was blijkbaar al binnen, zag Vincent toen hij eindelijk voorbij de kaartcontrole was. Hij was toch echt vroeg genoeg weg gegaan, maar het had veel meer tijd gekost dan hij had gedacht om hier te komen, vooral omdat hij het eerst helemaal niet had kunnen vinden. Hij bleef even stil staan om de locatie in zich op te nemen. Hij bevond zich in het gestripte karkas van een oud fabriekspand, waarvan alleen de muren nog overeind stonden. Tegen één zijde was een podium gebouwd in een ‘strand’-sfeer: met veel geel zand,

ligstoelen, parasols en natuurlijk een cocktailbarretje. En daar tegenover bevond zich, onder de open lucht, een grote tribune in drie delen waar makkelijk duizend mensen op pasten. Zeker driekwart van de stoelen was al bezet en dat was niet gek; het was maar een paar minuten voor de aanvangstijd.

Op het programma was blijkbaar een uitvoering van de Leipziger Opera van één van Mozart's minder bekende opera's, 'Die Gärtnerin aus Liebe' geheten. Vincent had het eerder die middag toen hij weer even naar zijn hotel was gegaan, natuurlijk even nauwkeurig uitgezocht. En de voorstelling vond dus niet in het operahuis zelf plaats, maar op een speciale 'buitenlocatie' aan de rafelranden van de binnenstad: op een oud industrieterrein, helemaal conform de huidige mode.

Vincent bestudeerde nog eens het kaartje dat hij had aangetroffen in de grote bruine kartonnen envelop die hij uit de vuilnisbak naast het Tranenmeer gevist had. Hij zat op de middentribune op rij 8 en plek G, zag hij. Toen hij de plek probeerde te vinden, merkte hij haar meteen op: Inga Ziegler. Ze zat kaarsrecht naar voren te staren en leek hem nog niet gezien te hebben. Ze had nog steeds die blauwe lokken in haar blonde haren, alhoewel dat nu minder opviel omdat ze het haar nu halflang droeg, in een soort slordig page-kapsel. Naast haar bevond zich het enige lege stoeltje in de hele rij.

Vincent zette zich in beweging en besepte dat Inga opnieuw de plaats met zorg gekozen had: ze konden bijna niet nog meer midden tussen de mensen zitten: de kans dat hij haar ter plekke zou overmeesteren en ontvoeren was zo klein mogelijk, moest ze gedacht hebben; het was misschien wel de veiligste plek denkbaar om een onbekende te ontmoeten.

Toen hij de tribune begon te bestijgen, merkte hij dat zij haar hoofd naar hem toe draaide; ze had hem gezien. Of waarschijnlijker: gevoeld, want ook Vincent voelde alweer steeds sterker de nabijheid van die *Ander*. Hij werkte zichzelf snel langs de al zittende mensen, zich ondertussen uitpuddend in excuses en bereikte eindelijk zijn lege stoeltje.

"Goedenavond", zei hij.

Inga beantwoordde zijn groet heel kort en knikte toen in een gebaar dat hij moest gaan zitten.

"Aangenaam", zei Vincent en hij stak zijn hand naar voren. Inga was een knappere jongedame dan hij gedacht had. Ja, ze was wat 'alternatiever' dan hij gewend was, zo dat ringetje in haar neus, dat flodderige bloesje op een zwarte tanktop, de versleten spijkerbroek en natuurlijk dat kapsel. Maar ze had een mooi regelmatig gezicht en prachtige blauwe ogen.

Inga maakte een kort afwerend gebaar waarop Vincent schutterig zijn hand weer introk.

"Fijn dat je het toch nog gevonden hebt", glimlachte ze fijntjes.

"Nou ja, ik ben er toch? Goed je te zien", zei Vincent en hij meende het. Vincent wierp een blik op het podium en het viel hem nu pas op dat achter de oude fabrieksmuur een heel symfonieorkest schuil ging, alleen zichtbaar door de oude grote fabrieksramen. Dit kon nog een mooie voorstelling ook! Vincent had niet heel veel verstand van klassieke muziek, maar de naam Mozart beloofde ook alvast veel.

Maar dat was niet wat hem het meest bezig hield: "Ben je nog steeds op de vlucht? Is hij in de buurt? Zijn wij in gevaar?", vroeg Vincent dringend.

"Sst", zei Inga, "Dat zijn wat veel vragen voor nu." Ze herschikte de kraag van haar bloesje.

"Maar..."

Inga legde heel even één van haar sierlijke handen op zijn bovenbeen, "Koest maar. Hij is niet in de buurt. Zijn type begeeft zich niet graag in massa's. Dit is de laatste plaats waar hij zou zijn."

Vincent moest denken aan wat Imogen Waller had gezegd over dat ze ‘de schaduwen verkoos’; het kwam telkens weer terug.

“Maar is hij je nog op het spoor?”

Inga zuchtte en zat alweer aan het kraagje van haar bloesje, “Ik weet het niet zeker”, bracht ze tenslotte moeizaam uit.

“Maar...”

“Ssst... De voorstelling begint zo.”

En alsof ze het had voorvoeld, dimde op dat moment het licht op de tribune en begon het orkest de eerste noten te spelen van de ouverture.

De eerste kans dat Vincent haar echt kon spreken, was ná de voorstelling toen ze nog een biertje dronken in een tot café omgebouwd pakhuis.

Die hele voorstelling was Vincent een beetje onrustig geweest. Dat lag niet aan de voorstelling, want die was interessant genoeg: het bleek dat de hele Mozart-Opera was ingepast in het kader van zo’n onbenullige televisie datingshow op het strand; ‘Love in Paradise’ geheten. De zangers in het ensemble speelden de singles die om elkaars hand vochten. Dat was vaak onbedaarlijk grappig en soms bijna kluchtig.

Maar geregeld had Vincent gemerkt dat hij de aandacht er niet goed kon bij houden. De vragen over wat hij met Inga nou voor een vlees in de kuip had, buitelden over elkaar heen. Continu was hij er op beducht dat ze een poging zou doen bij hem ‘binnen te komen’ en dat zorgde ervoor dat het kleinste ding hem al had kunnen opschrikken. Omdat hij de hele tijd ook zo alert was, was het hem begonnen op te vallen dat Inga wel heel vaak het kraagje van haar bloesje recht trok.

“Nou, ik heb vervelender concerten meegemaakt, hoor”, zei Vincent en hij nam een flinke slok uit het flesje bier dat had besteld bij de bar, ook voor haar. Hij had vreselijke dorst.

“Wat een zuinige uitspraak”, glimlachte Inga, “Ik vraag me af wat mijn vriendin Bette daar van zou vinden; ze zong één van de hoofdrollen, moet je weten.”

“Aha, bekenden in de zaal.”

“Net als de drie vrienden van me die ook verspreid in het publiek zaten”, glimlachte Inga.

Vincent was onder de indruk van haar voorzichtigheid; “*You can’t be too sure.*” Hij besloot maar niet te vertellen dat voor hem Sjak en Sjon buiten de wacht hielden.

Inga knikte en dronk van haar bier op merkwaardig zorgvuldige manier, alsof ze er zeker van wilde zijn geen druppel te morsen. Ten slotte zei ze: “Waarom ben je hier, Vincent?”

Vincent haalde zijn schouders op; “Lakshmi was bezorgd en ja, met die vlieg angst van haar...”

“Dat is niet de enige reden, toch?”

Vincent moest nadenken over de vraag; had ze gelijk? Hij moest toegeven dat hij gefascineerd was geraakt door die mysterieuze figuur van een Radillo en dat hij wilde graag meer weten over hem, hoe gevaarlijk misschien ook was. En ten slotte... was hij door die verhalen van Lakshmi geïnteresseerd geraakt in wie Inga was. “Tja”, zei hij ten slotte.

“Ik snap het, denk ik”, glimlachte Inga voorzichtig, die hem de hele tijd onderzoekend had bekeken. Ze plaatste heel consciëntieus haar bierflesje op een viltje, “Je bent nieuwsgierig, dat kan ik zo aan je zien. Je bent op zoek naar wat actie; dat ook. Maar laat mij eerst een vraag stellen: hoe is het met Lakshmi?”

“Prima hoor, ze is heel voorzichtig, net als jij. En een goede oppas-tante voor Angie.”

Er gleed een mooie warme glimlach over Inga en ze leek gerustgesteld. Ze zat alweer te

frunniken aan haar kraag voor ze haar bierflesje weer pakte en het leegdrank.

“Goed. Laten we hier weg gaan.” Ze draaide zich om en wenkte de drie mannen die even verderop rondom een statafel, gemaakt van een oud olievat, stonden. Alle drie zagen ze er uit als typische krakers, met hun morsige kleding, tattoos en woeste haardracht. “Maar laat me je aan enkele van mijn vrienden voorstellen!”

De drie mannen kwamen op hen af lopen.

“Dit zijn Nyx, Säge en Spyro.” Eén voor één deden ze een boks ter wijze van begroeting, de *handshake* was blijkbaar uit de mode.

“Wat zijn jullie pappa en mamma creatief geweest met het geven van namen”, glimlachte Vincent ironisch en hij oogstte tot zijn genoegen enkele grijnzen, “Ik heet heel gewoontjes Vincent. Saai hè?”

“Inga hier heeft ander verteld dat je helemaal niet zo gewoon bent.”

“Oh ja”, vroeg Vincent, “Wat heeft ze gezegd dan?”

Inga klapte in haar handen om het gesprek te beëindigen, “En dat was het! We gaan!”

Inga bleek te zijn ondergedoken in bij een groep krakers die zichzelf ‘Het Collectief’ noemde. Deze groep had een oude leegstaande school betrokken. Een gebouw dat zo groot was, dat elke bewoners, het waren er zeker een stuk of tien, een lokaal voor zichzelf had en er ruimte te over was voor algemene ruimtes. Of andere doeleinden... Vincent had toen hij werd rondgeleid opgemerkt dat in Spyro’s kamer bijvoorbeeld een duur ogende flatscreen-tv tegen de muur leek te staan, maar toen hij een blik wierp in de kamer daarnaast, die blijkbaar helemaal niet werd gebruikt, zag hij dat Spyro gewoon een gat in de muur had gemaakt en hier zijn ouderwetse beeldbuis-tv in had geschoven.

Ze waren neergestreken in de centrale ruimte die voor woonkamer door ging, om na te zitten. Er werd bier gedronken en wiet gerookt, al had Vincent dat laatste vriendelijk afgeslagen. Maar al snel waren alle anderen aanwezig één voor één verdwenen en waren Inga en Vincent als enige over gebleven. Alsof men aanvoelde dat Vincent en Inga even alleen moeten blijven.

En dat hadden ze dan goed aanvoeld, want Vincent en Inga hadden daarna uren met elkaar gepraat, tot diep in de nacht. Beide comfortabel diep weggezakt in één van die gare banken die het centrale ‘pronkstuk’ vormden van woonkamer.

Vincent had zo eerlijk mogelijk over alles verteld wat hij had meegemaakt. Inga was oprecht geschokt over de affaire met Step Bikkers. Dat hij één van de oprichters was van GetIt, kon haar goedkeuring niet verdragen, omdat ze een afkeer had van alle big-tech. Maar dat hij tot nu toe steeds terughoudend was geweest met het gebruiken van zijn Gave, op Maria na dan, vond ze lovenswaardig.

Inga had vervolgens wat meer verteld over haar levensgeschiedenis. Ze was in voormalig Oost-Duitsland geboren, toen dat nog onder communistisch bewind gebukt ging, had haar beide ouders jong verloren en in een vreselijk tehuis beland. Pas daar had ze geleerd dat haar Gave haar kon helpen om vooruit te komen in het leven. Het had haar gebracht waar ze nu was: met een riant staatsbeurs kon ze studeren en in haar vrije tijd verdiende ze veel geld als DJ. Ook was een ze een bedreven hacker en bracht ze veel tijd door op obscure internetfora. Zo was ze ook op dat forum gestuit over ‘Odillar’.

“Heb je ooit iemand geconditioneerd?”, vroeg Vincent.

Inga schudde haar hoofd, “Nee, zo ver ben ik nooit gegaan.”

Vincent vertelde haar over Maria en over hoe erg dat was misgegaan; hoe hij haar had uitgebeend tot er niets meer over was.

“Die twee mannen van je lijken het anders aardig te zijn gelukt”, zei Inga op een vilein toontje. Ze doelde natuurlijk op Sjak en Sjon die zich hadden aangediend toen ze het fabrieksterrein uit gelopen waren na de opera. Inga en haar vrienden waren heel even geschrokken, maar toen Vincent hen snel had geïntroduceerd, ontspande zich iedereen. Tijdens de wandeling hadden de drie krakers zelfs volop grappen lopen maken met Sjon, wiens dikke Limburgse dialect ze hilarisch vonden.

“Ik heb je toch gezegd dat ze al ... getraind... waren door een ander, toen ik ze overnam?”

“Ja. Maar heel handig, dat wil ik ook wel”, grijnsde Inga. Ze leunde kreunend achterover en zei ten slotte: “Weet je, ik ben er nu wel van overtuigd dat je niet zo’n kwaai bent.”

“Jij ook niet, hoor!”, haastte Vincent zich te zeggen, terwijl hij zich ook behaaglijk uitrekte.

Inga liet een hoge lach horen en vleide zich languit op haar bank. Er viel een lange stilte, tot Inga opeens weer overeind kwam en Vincent dringend aan keek, “Ik heb een idee! Laat me bij je binnen.”

“W-wat”, vracht Vincent verbijsterd uit. Hij werkte zich omhoog uit de bank en vroeg: “Je bedoelt, met je Gave?” Als hij dat zou toelaten zou hij zich volledig aan haar overgeven, dan zou hij weerloos zijn!

“Ja”, zei Inga, “We kunnen misschien wel aan elkaar oefenen, van elkaar leren.”

Vincent schudde zijn hoofd; “Inga, ik ken je net een dag! Is dat niet iets te snel om me zelf helemaal bloot te geven?”

Inga keek hem lang aan en zuchtte, “Je hebt gelijk. Alhoewel ik het je misschien wel toe vertrouwd om jou toe te laten...”

Vincent schudde opnieuw zijn hoofd; “Ook dat wil ik niet. Niet nu al. Ik...” Hij werd opgeschrikt door een plotseling geluid; alsof er iets brak.

Ook Inga was geschrokken en keek in de richting van het geluid: de centrale hal. “Het lijkt wel alsof...”, begon ze, maar toen werd ook zij onderbroken omdat de woonkamerdeur met een klap open werd gegooid. In de deuropening stond een figuur in het halfduister. Hij had iets in zijn handen wat leek op een honkbalknuppel.

“Radillo!”, dacht Vincent meteen en door de schrik leek het even alsof de hele ruimte om hem heen begon te kantelen.

De indringer deed een paar passen naar voren en richtte zijn vrije hand op Inga; “Jou moet ik hebben.” Hij zei het heel achteloos, alsof hij een brood aanwees in een bakkerij. Hij stond nu vol in het licht en bleek een forse man te zijn met kort blond stekeltjeshaar en een vierkante kop. Hij had een heel Slavisch voorkomen, vond Vincent, het arche-type van een Russische hit-man in een slechte spionagefilm. Maar belangrijker: hij leek helemaal niet op hoe Radillo er uit moest zien, vooral omdat hij geen volledig kaal hoofd had.

“Mag ik u vragen wat u hier doet?”, vroeg Inga met bewonderenswaardig rustige stem.

“Jou ophalen”, zei de indringer weer, “Baas wil dat ik je bij hem breng.” Hij zette een aantal stappen hun kant op en hief het voorwerp in zijn hand, een wapenstok zoals de ME die droeg.

“Ho, ho!”, riep Vincent, terwijl hij zich overeind werkte. Hij hief zijn handen in verweer terwijl de gedachten door zijn hoofd stormden. Wie was die ‘Baas’ waar die man over sprak? Was hij dan misschien iemand die door Radillo was geconditioneerd? Een onderknuppel? En stond Radillo dan misschien in de hal klaar om pas binnen te komen als de rook was

opgetrokken? Vincent probeerde zijn Gave op de indringer toe te passen en merkte meteen dat zijn vermoedens waar moesten zijn: deze man was heel goed geconditioneerd, en elke mogelijkheid om bij hem binnen te komen was vakkundig afgesloten.

“Help”, gilte Inga intussen op de top van haar stem, duidelijk van plan al haar huisgenoten te wekken, “Help me!” Vincent hoopte dat ze niet alleen haar huisgenoten wekte, maar vooral ook Sjak en Sjon. Die hadden ergens in de school een slaapplek gezocht, maar waren blijkbaar toch minder waakzaam als hij gewild had.

“Dat gaat je niet helpen, pop. Baas heeft gezegd dat ik je moet vasthouden tot hij terug is. Dus je kan maar beter meewerken”, gromde de indringer en hij deed de laatste stappen richting Inga en greep haar arm. Zij verstijfde van angst en Vincent voelde dat Inga nu ook met al haar macht probeerde bij de man binnen te komen. Ze leek daar niet in te slagen, want de indringer trok haar ruw naar zich toe, ondanks dat ze hevig tegen stribbelde.

Maar op dat moment kwamen vanuit twee richtingen tegelijk de hulptroepen tevoorschijn. Vanuit de hal waren het Sjak en Sjon, slechts gekleed in hun ondergoed. Blijkbaar hadden ze beiden liggen slapen; Vincent begreep dat hij ze nog eens moest instrueren dat altijd minimaal één van hen de wacht moest houden, ook midden in de nacht, of misschien wel: vooràl midden in de nacht! Vanuit de open doorgang richting de algemeen keuken doemde Nyx op. Hij was dan weer nog steeds gekleed in de zwarte outfit die hij eerder ook al had gedragen. Het verbaasde Vincent niets: Nyx had al tegen hem los gelaten dat hij een nachtmens was en dat hij normaliter pas samen met de opkomende zon ging slapen.

De indringer duwde Inga hard van zich af, die op de vloer smakte en pakte zijn wapenstok met beide handen vast. Hij snauwde dreigend: “We gaan toch zeker geen amok maken?”

Vincent knikte richting Sjak en Sjon en beide vielen aan, blijkbaar niet in het minst bezwaard door het feit dat ze er beide zo kwetsbaar uitzagen in hun ondergoed en op hun blote voeten. De indringer zwaaide vervaarlijk met zijn wapenstok en raakte Sjon hard op zijn onderarm, voor Sjak hem wist beet te grijpen. Maar de indringer bleek een vaardige vechter, want hij wurmde zich makkelijk los en wist ook Sjak een flinke klap te geven met zijn stok in de onderrug. Sjak ging zwaar neer. Op hetzelfde moment probeerde Sjon met zijn goede arm de indringer te slaan, maar die ontweek hem in een soepele bokstersbeweging en stootte alweer toe, nu in de maagstreek. Sjon kromp ineen.

Vincent beseftte tot zijn verbijstering dat zijn beide beschermers kronkelend van de pijn op de grond lagen en zocht koortsachtig naar een wapen om zichzelf te verdedigen. Maar toen doemde opeens schijnbaar vanuit het niets Nyx op achter de indringer. Op korte afstand vuurde hij een wapen af dat Vincent zo snel niet herkende. Ook het geluid dat Vincent hoorde kon hij niet thuis brengen; het leek op de klap van een zweep of zo. Maar wat het wapen ook was, dat het effect had was overduidelijk, want als verlamd smakte de indringer hard op de grond. Hij kon alleen maar een grommend geluid voortbrengen, voor Nyx voor hem knielde en nog een keer op korte afstand schoot. Er trok weer een siddering door het lijf van de man. Vincent begreep opeens dat het een stroomstootwapen moest zijn, een taser. Hij zag dat de man hevig kronkelde. Zijn ogen spoten vuur van woede en er stond schuim over zijn lippen. Toen hief Nyx voor de laatste keer zijn taser, maar nu om hem met de kolf hard genoeg op het hoofd te raken om hem bewusteloos te slaan.

“Zo, die is wel een paar uur onder zeil”, deelde Nyx droogjes mee. Hij stopte de taser in de zak van zijn jas, alsof hij dit dagelijks deed. Sjak en Sjon krabbelden kreunend overeind. Sjon hield zijn onderarm, die een onnatuurlijke knik maakte, met zijn andere hand vast en oogde bleekjes. Sjak masseerde intussen zijn nierstreek, “Ontzettend sorry, meneer, het zal ons niet

nog een keer gebeuren dat we zo verrast worden.”

Vincent knikte heel even in een goedkeurend gebaar en hielp snel Inga overeind, “Gaat het?”

Inga knikte en staaarde naar de indringer, “Dit is Radillo niet, dat weet ik zeker. Het moet een handlanger zijn!”

“Maar waar is Radillo zelf dan?”, vroeg Vincent. Hij richtte zich tot Sjak en Sjon: “Kam het gebouw uit, nu!”

Beide mannen knikten en deden meteen wat hen gevraagd werd. Net toen ze richting de hal waren verdwenen, druppelden de eerste andere bewoners binnen. Ze moesten duidelijk de slaap nog uit hun ogen wrijven.

“What the fuck?”, stamelde Säge, die staaarde naar het roerloze lijf van de indringer. Hij, en nog meer huisgenoten klonterden samen rondom hem en hoorden Nyx uit over wat er precies was gebeurd.

Vincent liep intussen naar Inga en pakte haar beide schouders vast. Ze trilde een beetje. “Rustig maar, ik denk dat het gevaar voorlopig is geweken.”

Inga knikte, maakte zich los uit zijn greep en liep naar het raam. Vincent volgde haar. De straat was donker en de straatstenen glommen in het schaarse licht. Er was geen enkel leven te bekennen.

“Misschien heb je gelijk”, zuchtte Inga.

Vincent merkte dat zijn mannen weer binnen kwamen lopen: “Het gebouw is veilig, meneer”, zei Sjak.

Vincent knikte en keerde zich weer naar Inga, “Ik probeer het te begrijpen? Waar is Radillo?”

Inga haalde haar schouders op en ging weer zitten op een bank. Toen Vincent opnieuw haar voorbeeld volgde viel zijn oog op zijn mobieltje. Het lichtte even op door een herhalingsmelding dat er nog een ongelezen bericht klaar stond.

Met een onheilspellend voor gevoel greep Vincent het mobieltje van de tafel en bekeek wat het was. Een sms-bericht van Buck van een paar uur geleden, hij moest het gemist hebben omdat hij zo ingespannen met Inga had gepraat: “Call me asap”, stond er. Haastig koos Vincent het nummer van Buck en al na één keer werd er opgenomen. Alsof hij buiten adem was klonk Buck’s stem: “Daar ben je eindelijk. Waar was je verdomme? Je moet onmiddellijk terug komen, Vince. Er is stront aan de knikker.”

“Wat is het, Buck?”, vroeg Vincent ademloos.

“Die mevrouw Khupane, daar gaat het over. Ik was vanavond na het werk nog bezig met wat extra research voor je, toen ik opeens op iets heel onrustbarends stuitte.”

“Wat?”

“Een bericht over een moord!”

Wordt vervolgd